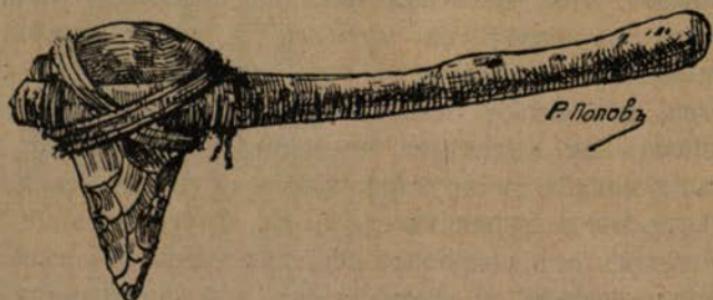

да се намъри край. Надаренъ съ повече мозъкъ, който му позволява да мисли и разсъждава, първобитният човекъ е подирилъ сръдства за борба. За да се запази отъ ношните изненади отъ страна на звъроветъ, при при входа на пещерата е поддържалъ денонощно огънь, който е пламтълъ и пропъждалъ звъроветъ.

Опитът въ живота също му дохожда на помощъ. Въ случай на нужда въ борбата често е хващалъ въ ръката си камъкъ, за да нанесе ударъ на противника и забелязва, че когато камъкътъ е подостренъ, нанася по-силенъ, дори смъртоносенъ, ударъ. Оттукъ до мисълта, самъ да си подостри камъкъ, не остава много.

Обр. 4. Ръчна брадва, снабдена съ дървена дръжка

Въ момента, когато първобитният човекъ дига ръката си да разчупи и подостри единъ камъкъ, той прави първата крачка въ пътя на напредъка. Оттукъ нататъкъ той почва да твори и става въ пълната сми-
съль на думата културно същество.

Първото сигурно оръжие, което нѣкогашният човекъ е измислилъ, това е тъй наречената *ръчна брадва* (обр. 3). Наречена е съ това име, защото първоначално предисторическият човекъ я е държалъ направо съ ръка, като я залавялъ за тежния край. По-късно я снабдява съ дръжка, като я завръзва въ края на разцепено дърво. (обр. 4).

За да си приготви тази брадва, избиралъ е голѣмъ